

Wójt Gminy Chełm**Wiesław Kociuba**

ul. Gminna 18, 22-100 Pokrówka

Prezes Rady Ministrów**Mateusz Morawiecki**

Al. Ujazdowskie 1/3, 00-583 Warszawa

**WNIOSEK O STWIERDZENIE NIEWAŻNOŚCI POSTĘPOWANIA ORAZ WYDANIE
DECYZJI ADMINISTRACYJNEJ**

w związku z prowadzonym postępowaniem, zainicjowanym przez władze Miasta Chełm, dotyczącym poszerzenia granic Miasta o sąsiadujące z nim sołectwa znajdujące się obecnie w granicach Gminy Chełm, obręb ewidencyjny: Koza-Gotówka, Nowiny, Okszów, Okszów-Kolonia, Pokrówka, Srebrzyszcze i Żółtańce-Kolonia, części obszarów obrębów ewidencyjnych Weremowice, Żółtańce i Depułtycze Królewskie, co spowoduje zwiększenie powierzchni miasta o około 40 km² (a tym samym zubożenie powierzchni Gminy Chełm), niniejszym, na podstawie art. 156 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 9 oraz art. 10 w zw. z art. 28 oraz art. 29 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz.U. z 2021 r. poz. 735) – dalej jako KPA, wnoszę o stwierdzenie nieważności postępowania oraz na podstawie art. 104 wnoszę o wydanie decyzji administracyjnej. Niniejszy wniosek, umotywowany jest następującymi okolicznościami.

UZASADNIENIE

Dnia 31 sierpnia 2021 r. Prezydent Miasta Chełm wystąpił do Wojewody Lubelskiego z inicjatywą poszerzenia granic miasta, kosztem terenów należących do Gminy Chełm. Następnie dnia 13 września 2021 r. Wojewoda Lubelski wystąpił za pośrednictwem Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji do Prezesa Rady Ministrów z pismem, w którym podzielił on stanowisko władz Miasta Chełm, zwracając się do Prezesa Rady Ministrów z prośbą o

rozważenie możliwości uruchomienia procedury zmiany granic Miasta Chełm, zgodnie z art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz.U. z 2021 r. poz. 1372) – dalej jako ustawa.

Należy wskazać, że przedmiotowe postępowanie, **prowadzone jest bez ustawowego umocowania, mając na uwadze art. 4 ustawy**. Zgodnie z art. 4 ust. 1 Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia:

- 1) tworzy, łączy, dzieli i znosi gminy oraz ustala ich granice;
- 2) nadaje gminie lub miejscowości status miasta i ustala jego granice;
- 3) ustala i zmienia nazwy gmin oraz siedziby ich władz.

Natomiast zgodnie z ust. 2 rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, może być wydane także na wniosek zainteresowanej rady gminy. Tym samym wyróżnia się odpowiednio dwa tryby dokonywania zmian terytorialnych obszarów administracyjnych gmin. Pierwszy z tych trybów, unormowany w ust. 1 zakłada **wyłączną inicjatywę Rady Ministrów**. Komentowany przepis wskazuje jako organ właściwy w tym zakresie Radę Ministrów. Rozwiązanie to znajduje uzasadnienie w zakresie działania tego podmiotu, który wynika z art. 146 ust. 1-2 Konstytucji RP. Zgodnie z tymi przepisami Rada Ministrów prowadzi politykę wewnętrzną państwa, a zatem zawiaduje wszystkimi bieżącymi sprawami o walorze ogólnopaństwowym, które wprost nie zostały zastrzeżone przez przepisy prawa dla innych organów państwowych i samorządu terytorialnego. **Kwestie związane z przebiegiem granic gmin stanowią bowiem element ustroju państwa**, jakim jest przebieg siatki podziału zasadniczego, i rozstrzygane są zazwyczaj w warunkach obejmujących konflikt różnych interesów o walorze lokalnym. Z tych powodów zasadne wydaje się powierzenie kompetencji do kształtowania granic gmin organowi centralnemu, który w założeniu ma kierować się przede wszystkim interesem ogólnopaństwowym (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 8 kwietnia 2009 r., sygn. akt K 37/06).

W związku z powyższym, **wyłączną kompetencję do zainicjowania omawianego trybu posiada Rada Ministrów**, jako organ prowadzący politykę wewnętrzną państwa. Należy zauważyć, że daje to jednoznaczny wniosek, z którego wynika, że inicjatywa ta winna być dokonana na gruncie istotnych dla całego funkcjonowania państwa w ogólności - przesłanek, które uzasadniałyby dokonanie takiego podziału przez Radę Ministrów w podstawowym trybie. Jeszcze raz warto bowiem wskazać, że jako organ prowadzący wewnętrzną politykę państwa, Rada Ministrów kształtuje poprzez realizację kompetencji z art. 4 ust. 1 elementy ustroju państwa, a inicjatywa w zakresie dokonania ewentualnego podziału pochodzić może **wyłącznie od Rady Ministrów. Nie jest zatem możliwe wystąpienie z takim zamiarem przez inny**

organ na gruncie przewidzianego przepisami ustawy trybu, scharakteryzowanego w art. 4 ust. 1 ustawy.

Dodatkowy tryb został przez ustawodawcę scharakteryzowany w art. 4 ust 2 ustawy, przyznając jednostkom samorządu terytorialnego możliwość wystąpienia z wnioskiem rady gminy do Rady Ministrów. Należy wskazać, iż **rada gminy jest organem posiadającym wyłączność ustawową w zakresie wszystkich organów jednostek samorządu terytorialnego, do wystąpienia z wnioskiem o dokonanie podziału, połączenia, czy też zniesienia gminy, jak również zmiany jej granic.** Tym samym inicjacja postępowania w trybie oddającym kompetencje wnioskodawcze jednostkom samorządu terytorialnego, może nastąpić jedynie na gruncie wniosku zainteresowanej rady gminy, posiadającej **wyłączną prerogatywę** w komentowanym zakresie. Nie jest zatem *de facto* możliwe zainicjowanie podziału przez jakikolwiek inny organ jednostek samorządu terytorialnego, co miało miejsce w niniejszej sprawie – gdyż z takim wnioskiem wystąpił Prezydent Miasta Chełm – przekraczając w sposób rażący swoje kompetencje.

Reasumując, możliwość dokonania jakichkolwiek zmian w podziale terytorialnym nastąpić może odpowiednio z inicjatywy Rady Ministrów – na szczeblu krajowym oraz z inicjatywy zainteresowanej rady gminy – na szczeblu samorządowym (w obu przypadkach jest to wyłączna kompetencja organu).

W tym miejscu należy ponownie wskazać, że przedmiotowe postępowanie w istocie zainicjowane zostało przez Prezydenta Miasta Chełm, który **nie posiada żadnej ustawowej kompetencji do wystąpienia z taką inicjatywą. Takich kompetencji nie posiada również wojewoda, który wystąpił w niniejszej sprawie do Prezesa Rady Ministrów z prośbą o rozważenie możliwości uruchomienia procedury zmiany granic Miasta Chełm, zgodnie z art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym.** Warto wskazać, że postępowanie Prezydenta Miasta Chełm oraz Wojewody Lubelskiego nosi znamiona próby dokonania podziału w ramach trybu przewidzianego wyłącznie dla inicjatywy rady gminy. Zgodnie bowiem z art. 4b (doprecyzującym przedmiotowy tryb) ust. 3, rada gminy występuje z wnioskiem, o którym mowa w ust. 1, do ministra właściwego do spraw administracji publicznej za pośrednictwem wojewody, w terminie do dnia 31 marca. Natomiast w niniejszej sprawie, to Prezydent Miasta Chełm, który nie posiada takich kompetencji wystąpił z przedmiotowym wnioskiem za pośrednictwem Wojewody. Tym samym bezwzględnie jest to organ nieuprawniony do zainicjowania przedmiotowego postępowania, co stanowi rażące naruszenie prawa przez Prezydenta Miasta. Co więcej, bezpośrednio z pisma (w przedmiocie przedstawienia przez Radę Gminy Chełm opinii dotyczącej zmiany granic pomiędzy miastem Chełm i obszarów obrębów ewidencyjnych) wystosowanego przez Ministra Spraw

Wewnętrznych i Administracji do Przewodniczącego Rady Gminy Chełm (znak: DAP-WSUST-711-2-23/2021) wynika, że w niniejszej sprawie organ rzekomo stosuje w swojej ocenie tryb przewidziany w art. 4 ust. 1 ustawy, na co wskazuje fakt, że podstawą prawną do zasięgnięcia opinii Rady Gminy jest art. 4a ustawy, który uszczegóławia zasady dokonania podziału na gruncie rozporządzenia Rady Ministrów. Natomiast całokształt postępowania oraz czynności poszczególnych organów, w tym w szczególności Prezydenta Miasta oraz Wojewody wskazują bezpośrednio na tryb scharakteryzowany w art. 4 ust. 2 ustawy, a zatem przyznający wyłączną inicjatywę wnioskodawczą radzie gminy. Nie ulega jednak wątpliwości, nawet w przypadku uznania, iż faktyczny tryb odpowiada trybowi określonymu w art. 4 ust. 1 ustawy, że **wyłączną kompetencję w zakresie dokonania zmian granic administracyjnych posiada w przedmiotowym trybie Rada Ministrów, a nie Prezydent Miasta Chełm, bądź też Wojewoda Lubelski (a w zakresie wnioskodawczym zgodnie z art. 4 ust. 2 – wyłącznie rada gminy).** Co za tym idzie postępowanie to prowadzone jest bez jakiegokolwiek podstawy prawnej, niezależnie od istoty zakwalifikowania trybu podziału.

Czynności w przedmiotowym postępowaniu wykonywane przez organy jednostek samorządu terytorialnego w żadnym stopniu nie opierają się na ustawowo scharakteryzowanych kompetencjach. Jeszcze raz pragnę podkreślić, że jedynym organem władnym do wystąpienia z wnioskiem o dokonanie zmian w podziale terytorialnym jest **tylko i wyłącznie zainteresowana rada gminy.** Bezwzględnie należy, zatem zaznaczyć, że w celu zastosowania drugiego z przewidzianych przez ustawę trybów (art. 4 ust. 2), **konieczny był odpowiedni wniosek uprawnionej rady gminy – w niniejszej sprawie – Rady Miasta Chełm.** W przedmiotowej sprawie taki **wniosek nigdy nie został wystosowany.** Bezsprzecznie konieczne jest stwierdzenie, że na gruncie wskazanych wyżej okoliczności, postępowanie prowadzone jest bez jakiegokolwiek podstawy prawnej, co *per se* powoduje rażące naruszenie prawa.

Pragnę również wskazać, że zgodnie z art. 9 KPA organy administracji publicznej są obowiązane do należytego i wyczerpującego informowania stron o okolicznościach faktycznych i prawnych, które mogą mieć wpływ na ustalenie ich praw i obowiązków będących przedmiotem postępowania administracyjnego. Organy czuwają nad tym, aby strony i inne osoby uczestniczące w postępowaniu nie poniosły szkody z powodu nieznamości prawa, i w tym celu udzielają im niezbędnych wyjaśnień i wskazówek. Dodatkowo, przepisy zawarte w art. 10 KPA ustanawiają zasadę ogólną, statuującą **nakaz zapewnienia stronie czynnego udziału w postępowaniu administracyjnym. Zasada ta obowiązuje w każdym stadium postępowania, obejmuje wszystkie instancje postępowania, jak również ma zastosowanie po jego zakończeniu.** Zasada czynnego udziału strony w postępowaniu znajduje swoje skonkretyzowanie w wielu obowiązkach, których realizacja ciąży na organie administracji publicznej, a które pozwalają stronie na branie czynnego udziału w postępowaniu.

Jak trafnie zauważył Naczelny Sąd Administracyjny: „*Kodeks postępowania administracyjnego statuuje zasadę faktycznego i realnego udziału strony, nie zaś udziału teoretycznego. Jednocześnie obowiązek przestrzegania tej zasady spoczywa na organie administracyjnym, ten więc organ jest zobowiązany do podjęcia takich działań, aby stronie zapewnić czynne uczestnictwo w postępowaniu. Odstąpienie od tej zasady możliwe jest bowiem tylko wówczas, gdy załatwienie sprawy nie cierpi zwłoki ze względu na niebezpieczeństwo dla zdrowia i życia ludzi lub z powodu grożącej niepowetowanej straty materialnej*” (zob. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z dnia 28 września 1999 r. sygn. akt I SA/Wr 294/97).

Niezmiennie prezentowany jest pogląd, iż – choć czynny udział strony jest jedynie jej uprawnieniem, a nie obowiązkiem – **to na organie administracji publicznej ciąży obowiązek umożliwienia stronie skorzystania z jej uprawnień** (zob. m.in. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 13 stycznia 2010 r. sygn. akt V SA/Wa 1252/09). Zgodnie z przywołanym orzeczeniem „*strona nie jest zobowiązana do czynnego udziału w postępowaniu, stanowi to jej uprawnienie, jednak organ administracji ma obowiązek umożliwienia stronie skorzystania z tego uprawnienia*”.

Powyższe stanowisko potwierdzone zostało w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie, w którym stwierdzono, że: „*art. 10 § 1 KPA kreuje zasadę prawa, która jest integralną częścią przepisów regulujących procedurę administracyjną i obejmuje swoim wpływem interpretację i stosowanie wszystkich innych przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego, (...) należy przyjąć, iż **naruszenie takiej zasady jest naruszeniem wywołującym głębsze skutki w zakresie oceny poprawności całego postępowania w sensie rozważenia, czy i na ile naruszenie norm proceduralnych mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy.** Zasada czynnego udziału stron ma więc fundamentalne znaczenie w toku postępowania administracyjnego, bowiem okoliczność, że strona bez własnej winy nie brała udziału w postępowaniu, mogłaby stanowić podstawę wznowienia postępowania w trybie art. 145 § 1 pkt 4 KPA. Stąd też w przypadku naruszenia tej zasady w pełni uzasadnione jest orzeczenie na podstawie art. 138 § 2 KPA o uchyleniu decyzji pierwszoinstancyjnej i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania*” (zob. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie z dnia 14 lipca 2009 r. sygn. akt II SA/Lu 323/09).

Należy nadmienić, że organ administracji może odstąpić od omawianej zasady tylko wówczas, gdy załatwienie sprawy nie cierpi zwłoki ze względu na niebezpieczeństwo dla życia lub zdrowia ludzkiego albo ze względu na grożącą niepowetowaną szkodę materialną (art. 10 § 2 KPA), a przyczyny odstąpienia od tej zasady organ powinien utrwalić w formie adnotacji w aktach sprawy (art. 10 § 3 KPA).

Nie ulega wątpliwości, że w przedmiotowej sprawie **Gmina Chełm jest w istocie obligatoryjną stroną postępowania, biorąc pod uwagę ustawową, legalną definicję oraz pojęcie strony w myśl KPA.** Zgodnie bowiem z art. 28 KPA stroną jest każdy, czyjego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie albo kto żąda czynności organu ze względu na swój interes prawny lub obowiązek. Dodatkowo, wedle art. 29 KPA, (dookreślającego pojęcie strony) stronami mogą być osoby fizyczne i osoby prawne, a gdy chodzi o państwowe i samorządowe jednostki organizacyjne i organizacje społeczne - również jednostki nieposiadające osobowości prawnej. W niniejszym postępowaniu, zaproponowane przez Wojewodę zmiany doprowadzą do utraty około 20% powierzchni Gminy Chełm. Łączna powierzchnia, o jaką może zostać uszczuplona powierzchnia gminy wynosi około 40 km². Tym samym pragnę wskazać, że nie ulega wątpliwości fakt, że w myśl legalnej definicji zawartej w art. 28 KPA Gmina powinna być stroną postępowania, gdyż to właśnie interesu prawnego Gminy dotyczy toczące się postępowanie w sprawie zmiany podziału terytorialnego.

Tym samym, zgodnie z wykładnią systemową, celowościową oraz funkcjonalną, *per analogiem*, zgodnie z art. 156 § 1 pkt 2 KPA konieczne jest stwierdzenie nieważności postępowania. Jakkolwiek przepis art. 156 KPA odnosi się bezpośrednio do decyzji, tak należy wskazać, że **samo postępowanie jest składową, fundamentalną częścią jej wydania, a w niniejszej sprawie jest obarczone wadą, która z mocy prawa winna wywoływać jego nieważność.** Pragnę zaznaczyć, że **Gmina Chełm nie została w żaden sposób zawiadomiona przez odpowiedni organ o wszczęciu postępowania oraz jego prowadzeniu.**

Konieczne jest wskazanie, że zgodnie z art. 6 KPA obowiązuje bezwzględnie zasada praworządności, zgodnie, z którą organy administracji publicznej działają na podstawie przepisów prawa. Jest to implementacja naczelnej zasady konstytucyjnej, znajdującej się w art. 7 Konstytucji RP. W najbardziej ogólnym ujęciu nakaz działania organów władzy publicznej na postawie i w granicach prawa ma szeroki zakres przedmiotowy. Wyraża on zarówno zasadę legalizmu w wąskim znaczeniu, nakaz **działania na podstawie prawa, jaki i obowiązek przestrzegania prawa.** Nakaz wyrażony w art. 7 Konstytucji RP (odpowiednio w art. 6 KPA) adresowany jest do organów władzy publicznej. Pojęcie to na gruncie Konstytucji RP należy rozumieć szeroko. W jego zakres wchodzi organy państwa, inne organy władzy publicznej, które realizują władztwo publicznej.

Z art. 7 Konstytucji RP wynika więc obowiązek określenia przez akty prawa powszechnie obowiązującego kompetencji do działania, zakaz domniemywania takich kompetencji oraz zakaz dowolnego, arbitralnego ich wykonywania. Powyższe znajduje odzwierciedlenie w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego: „*stosownie do art. 7 Konstytucji, organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa. Oznacza to m.in., że*

kompetencje organów władzy publicznej powinny zostać jednoznacznie i precyzyjnie określone w przepisach prawa, wszelkie działania tych organów powinny mieć podstawę w takich przepisach, a – w razie wątpliwości interpretacyjnych – kompetencji organów władzy publicznej nie można domniemywać.” (por. wyrok z dnia 14 czerwca 2006 r., sygn. akt K 53/05).

Wyrażona w art. 7 Konstytucji RP zasada jest elementem składowym zasady państwa prawnego. Związek zasady praworządności z zasadą państwa prawnego ma charakter wielopłaszczyznowy: po pierwsze – zasada państwa prawnego stanowi uzasadnienie obowiązywania zasady praworządności, w szczególności wskazuje wartości stanowiące *ratio* art. 7 Konstytucji RP, po drugie – stanowi podstawę określenia skutków naruszenia art. 7 Konstytucji RP przez organy władzy publicznej. Zasada praworządności wiąże się z zasadą nadrzędności Konstytucji RP (art. 8) oraz zasadą przychylności prawa polskiego prawu międzynarodowemu (art. 9).

Tym samym, stosując wielopłaszczyznową wykładnię należy stwierdzić, że przedmiotowe postępowanie w żadnym stopniu nie realizuje naczelných zasad polskiego porządku prawnego, ze względu na fakt, że nie jest prowadzone w żadnym z przewidzianych przez ustawę trybów, a dodatkowo prowadzone jest bez udziału strony, której udział obligatoryjnie zapewnić ma organ. W związku z powyższym, konieczne jest stwierdzenie, że postępowanie jest obarczone wadą, która winna powodować jego nieważność już na aktualnym etapie. Wskazać bowiem należy, że *ratio legis* art. 156 KPA polega na usunięciu z obrotu prawnego decyzji obciążonej wadą – do wydania której konieczne jest przeprowadzenie określonego postępowania na gruncie przepisów KPA. Eliminacja takiego rozstrzygnięcia jest niezbędna z punktu widzenia zasad prawa, a zatem stosując wnioskowanie *a maiore ad minus*, skoro konieczne jest usunięcie z obrotu prawnego decyzji, to również samo postępowanie jest obciążone przedmiotową wadą i winno zostać unieważnione wraz z wydaniem decyzji administracyjnej.

Abstrahując od kwestii nieważności postępowania, pragnę wskazać na marginesie, iż nawet w sytuacji, gdyby postępowanie w zakresie podziału było prowadzone w sposób zgodny z prawem, projektowane zmiany terytorialne mają na celu jedynie jednostronny rozwój miasta Chełm kosztem gruntów historycznie i nierozzerwalnie związanych z Gminą. Natomiast jedną z naczelných zasad ustrojowych, na jakich opiera się Rzeczpospolita Polska jest zasada decentralizacji władzy publicznej, wynikająca bezpośrednio z naczelnego aktu prawnego państwa, jakim jest Konstytucja. Nie można pominąć faktu, iż ugruntowany podział terytorialny, uwzględniający wszelkie aspekty celowościowe oraz społeczno-historyczne jest wynikiem wieloletniej pracy szeregu rządów.

Niezmiernie istotne jest zauważenie, że wedle uregulowań najważniejszej, regulującej ustrój państwa ustawy, zasadniczy podział terytorialny państwa uwzględniają więzi społeczne, gospodarcze lub kulturowe i zapewnia jednostkom terytorialnym zdolność wykonywania zadań publicznych. Więzy społeczne oznaczają ogół stosunków społecznych łączących jednostki w grupy i kręgi społeczne. Mają one charakter pierwotny, jak np. wspólne pochodzenie czy też pokrewieństwo, albo pochodny, oparty np. na wspólnych warunkach życia danej zbiorowości. Z kolei więzi gospodarcze bazują na powiązaniach majątkowych, finansowych, w tym także komunikacyjnych pomiędzy obszarami tworzącymi wspólne terytorium. Więzy kulturowe obejmują natomiast swoim zakresem wspólną historię, tradycję, obyczaje i niekiedy także religię. Modelowo, podział terytorialny winien uwzględniać wszystkie te aspekty łącznie.

Trybunał Konstytucyjny, badając charakter i znaczenie tych kryteriów, uznał, że przepis wskazujący kryteria nie nakłada na Radę Ministrów obowiązku o charakterze bezwzględny, lecz jedynie sprowadzającym się do tego, by w istniejących warunkach faktycznych zrealizowanie tych kryteriów nastąpiło w możliwie największym stopniu. Ponadto na zakres i głębokość kontroli rozstrzygnięć podjętych przez Radę Ministrów wpływać musi silne zdeterminowanie unormowań czynnikami faktycznymi o złożonym społeczno-ekonomicznym charakterze (tak w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 14 grudnia 1999 r. sygn. akt K 10/99, OTK ZU A 1999, nr 7, poz. 62, s. 863-864). Zawarte w przepisie art. 4 ust. 3 ustawy o samorządzie gminnym z dnia 8 marca 1990 r., postanowienia należy traktować jako wytyczne treściowe dla tak szczególnego rodzaju rozporządzeń, jak rozporządzenia w sprawie ustalenia granic gmin. Materia rozstrzygnięć powoduje, iż wytyczne treściowe do wydawania rozporządzeń mają charakter raczej kierunkowy, tzn. naprowadzający niejako na ochronę pewnych dóbr przy podejmowaniu decyzji o zmianie granic (tak w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 4 listopada 2003 r. sygn. akt K 1/03, OTK ZU A 2003, nr 8, poz. 85, „Orzecznictwo w Sprawach Samorządowych” 2004, nr 3, s. 24)

Zmiany granic zabudowanych jednostek osadniczych, w których znajdują się podstawowa infrastruktura społeczna poszczególnych miejscowości **stoi w sprzeczności z przesłanką wskazywaną jako cel zmiany granic, a więc z brakiem wolnych możliwości do zagospodarowania terenów inwestycyjnych w mieście.** Gmina Chełm, jako wyodrębniony obszar organizacyjny ma daleko idące plany, które związane są z całym teren Gminy, **uwzględniane w wieloletniej strategii operacyjnej.**

Mając na uwadze ogólnodostępne dokumenty, nie wynika z nich aby którykolwiek z organów wnioskujących w powyższej sprawie dokonał oceny prawidłowości wyznaczonych granic stosownie do zapisów art. 4 ust. 3 ustawy o samorządzie gminnym z dnia 8 marca 1990 r.

Reasumując, nawet w przypadku prawidłowego, zgodnego z prawem prowadzenia postępowania, z punktu widzenia ustawowych przesłanek, jedynie zachowanie dotychczasowego podziału terytorialnego zapewni dalszy rozwój oraz możliwość poprawy życia mieszkańców Gminy, w sposób najpełniej realizujący podstawowe zadania samorządowe. Tym samym zgodnie z przedstawionymi wyżej okolicznościami prawnymi oraz faktycznymi, wnoszę jak na wstępie.

Z poważaniem
Wiesław Hojzko

